

MARCEL·LÍ
BORRELL



Sant Miquel al divan

DONCS AIXÒ

Malgrat les seves espectaculars ales, l'arcàngel Miquel s'ajeu al divan. No del Tamarit, sinó del doctor Freud, Sig per als amics. Segon any de *'Sant Miquel de les lletres'*, 7 dies de literatura en català. Obra i gràcia d'una influent fundació privada amb brillantina pública. Un sidral de 5 taules rodones sobre la marginalitat geopolítica de Lleida. S'apleguen 25 ponents (15 homes i 10 dones: periodistes, escriptors, filòlegs, algun que altre historiador) per debatre si a Ponent totes ens ponen. Deia Sig a *'El malestar de la cultura'* (1930), que *'En la vida psíquica, la conservació de lo pretérito es la regla'*. Per a algunes lleidatanes i lleidatans, estem on sempre: Lleida, Far

West enllà la Panadella. Només cal llegir els enunciats de les taules, no sé si prou rodones: *'Lleida: cruïlla dels Països Catalans'*, *'El Ponent i l'Alt Pirineu'*, *'La N-2, eix vertebrador'*, *'Ponent a Barcelona'*, *'L'Eix Transversal'*. El diagnòstic psicoanalític dictaminaria com crònic, endèmic, musculós, ponentí, provincià, patològic el complex d'inferioritat lleidatà. ¿Quina guerra, quina cultura, quina guerra cultural? ¿Política cultural, diplomàcia cultural, turisme cultural? Si l'excusa del *'Sant Miquel de les lletres'* és potenciar la Llengua Catalana, esdevé exitós el fracàs de la Immersió Lingüística. O quan és pitjor el remei que la malaltia.